

Skjaldekvad

Mange nordiske skjaldekvad er mundtligt overleveret fra generationer til generationer, men trods de mange genfortællinger vurderes de i dag som vigtige kilder til Vikingetiden.

Som Snorre argumentere i Heimskringla satte man en ære i at gengive kvadene korrekt og fortælle sandheden:

“Det er ganske vist skjaldens skis at prise den mest, som de netop står foran, men ingen ville alligevel vove at fortælle en mand om bedrifter, han skulle have udført, hvis alle tilhørere vidste det var løgn og praleri. Det ville være hån og ikke pris.”

Kvadenes lovprisning af en konge eller høvding var tit en beskrivelse af mandens heltemodige bedrifter, bl.a. i rådslagninger eller krig, som bl.a. her i Eigil Skallagrimssons kvad “Hovedløsen”

Agt, fyrste, på
- du kan og må -
versenes fald,
blir der lyd i hal.
Din krigerfærd
er kendt af hver,
men Odin så,
hvor valen lå.

I tusindfold
slog sværd mod skjold.
Du sprængte bold
hver våbenvold.
Med spyd man skød,
der runged stød,
og brag der lød,
som sang om død.

Men uforskrækket
og skjoldbedækket
slog hirden ægget
og kampusvækket.
Under faner vandet
med blod blev blandet,
og vover røde

der stadig fløde.

Tæt spydene faldt,
og liv det gjaldt.
Men Erik ry
sig vandt påny.

Må tavsheden vare,
vil frem jeg fare.

Jeg kan hans svare
bedrifters skare.
Flere han mødte,
flere blødte.
Svungne klinger
mod skjolde springer.

Sværdene braged
mod sværd i slaget.

Odde blev jaget

i sår og naged.

Med jern man leged,
som kinden bleged;
af våben dragne
blev helte slagne.

Odde gav sår,
ægge fik skår.
Men Erik ry
sig vandt påny.

Dit sværd blev rødt,
ravnen var mødt,
liv blev dødt,
for spær var der blødt.
Ulve I droge
hen, hvor I sloge.
Mange døde
blev ørnens føde.
Ravnenes skare
slap for at spare;
til dyngerne svare
de daled snare.
Næbbene stinger
i røde bringer,
blod dem pletter
ulven sig mætter .

Ej hungre den kan,
der er nok for dens tand.
Gik Erik i land,
faldt mangan mand.

Skarpt der skødes,
freden brødes.
Der spændtes buer,
det ulven huer.
Hvast bed ægge,

pile knække;
nye fore
fra buesnøre.

Frem for at fælde
med heftig vælde
kongen trængte,
skjoldet han slængte.
Som før gik det her,
sit kvad er han værd,
og ry hans færd
over havet bær.
Stram buen han trak
pilene stak.
Gik Erik i land,
faldt mangan mand.

Hvad inderst inde
han har på sinde,
ska1 end man kende,
så vil jeg ende.
Altid den bolde
kamp vil holde,
bragende skjolde
ham fryd vil volde.

Og guld han byder,
som armen pryder;
karrige skikke
lider han ikke.
Han strør så huld
blandt hirden guld,
som var det af muld,
hans hånd var fuld.

Kongen spreder
sit guld og leder
landet med ære.
Han priset være!

